

Ми стареца вземи! Достоеши е за тебе!
 Кой би повървал, че главата на разбойникъ
 стояла би така до твоего чело —
 че ти — спокойната, азъ — ситниятъ бунтовникъ —
 ти кротка като цветъ, върти сънкаща щорасне,
 азъ — тласкамъ къмъ скъпи подводни въ бурна нощъ,
 сме свързани съ една и съща участъ вънесъ?
 Не, ти не си за мене, създадена отъ бога,
 не си за мене ти; азъ зная, не откраднахъ
 сърцето ти — на по-достойния го връщамъ.
 Небето никога не е било за насъ,
 за нашата любовъ — съгласно, бихъ излъгалъ
 да кажехъ, че това е твоятъ жребий билъ.
 О, богомъ, мисль, любовъ! Залъзва моятъ денъ,
 отивамъ си сега въ конюшня си кенуренъ,
 че азъ не отми стигъ, че азъ не заплетихъ —
 че — за любовъ роденъ, съ образа съмъ живъ!
 Прости! Иди си ти! — това те моля азъ,
 последната молба кедей ми ти отговори!
 Живееши ти, но азъ съмъ мъртъвъ, и не зная,
 защо ми да вражда и тебе въ своя гробъ.

Дона Солъ

Неблагодарникъ — ти!

Хернани

Вали, Арагонски платини,
 Толуция, Естрамадура — о, азъ пося
 на всичко, що ме окръжава, само злъ!
 За своитъ права азъ взехъ безъ угризение
 най-храбри синове — и тѣ сѣ вече мъртъви —
 тѣ бѣха най-добри за нашата Испания,
 и всички паднаха тамъ горе въ планината!
 Такъвазъ е участъта на туй, що съ мене се свързва!
 Такъвазъ ми участъ ти за себе си желязъ!
 О, Дона Солъ, вземи херцога, ада, краля!
 Това що азъ не съмъ е по-добро отъ мене!
 Приятелъ итъмъ азъ — за мене гой да урани —
 и вече време е — и ти да ме напустиши,
 азъ трѣбва само да съмъ. О, съжали се, оттай!
 Ти мислишъ, може би, че съмъ разуменъ азъ